

ХТО ЧЫМ БАГАТЫ

«Адчуваць спачуванне — гэта мы яшчэ ўмеем, — кажа вядомы акцёр і музыкант Пётр Мамонаў. — Можам паспакуваць таму, хто бязрукі. А вось паспрабуйце парадавацца за іншых! У мяне сусед дом пабудоваў... У нас звычайна як: ды каб у цябе ўсё абвалілася. А я радуся. Мясцовасць папрыгажэла. І добра. Няхай. Кажу: «Герман, які ў цябе дом цудоўны!» А чалавеку ж мала чаго трэба. «Так?» — пытаецца. І плача».

Думаю, кожны, перш чым навучыцца радавацца чужому поспеху, хоць раз у жыцці адчуваў разбуральнае пачуццё зайдзрасці. І я — не выключэнне...

Да 9 класа я была самай лепшай вучаніцай у базавай школе. А вось калі перайшла ў сярэднюю, у мяне з'явілася «канкурэнтка». Калі мы разам атрымлівалі «дзявятку» — я была спакойнай. Але як толькі Юлі шанцавала больш — мяне знутры пачынала грызці непрыемнае пачуццё. Гэта ўжо потым, ва ўніверсітэце, я зразумела, што чым больш у групе разумнікаў, тым лепш (ёсць на каго раўняцца, таму ты не стаіш на месцы, развіваешся). І што адзнакі — зусім не галоўнае ў жыцці...

Дзве сяброўкі — Света і Каця — вучыліся разам у 5 класе. У Светы была малодшая сястра, якая хварэла на рак. Апошняя не наведвала школу два гады, бо праходзіла лячэнне ў клініцы. На шчасце, дзяўчынка ачуныла і кожны год праводзіла летнія каникулы за мяжой. А калі вярталася, прывозіла кучу прысмакаў, васьковыя алоўкі, цацкі, моднае адзенне. Гэта былі 90-я гады, калі такога яшчэ не бачылі ў маленькіх гарадах, а тым больш у вёсках. Ды і бацькі не маглі дазволіць купляць лішняе. Дык вось Каця ўвесь час зайздросціла сяброўцы і яе сястры, што тыя бясплатна столькі ўсяго пабачылі, што модна «адзяваліся». Прайшло шмат гадоў, сяброўкі выраслі (ды і ўжо даўно не сяброўкі). Света так і засталася жыць у той вёсцы, а зайздросніца Каця працуе за мяжой і носіць замежнае адзенне. Але калі ў мамы апошняй выявілі рак, усе матэрыяльныя даброты абясцэнніліся з-за страху страціць роднага чалавека. Яна ўсё аддала б, каб гэтага не было.

Я дагэтуль працягваю вучыцца радавацца чужому поспеху. Штодзень. Пры гэтым стараюся адразу ж выдзіраць, як пустазелле, карэнчыкі, што зайздросць пускае ў сэрцы. Пакуль яны не ператварыліся ў дрэвы, пакуль не пусцілі глыбокія карані. Таксама імкнуся прытрымлівацца парады, якую атрымала аднойчы ад мудрага чалавека: «Не прымай ніякі негатыў. Пакуль ты яго не прымеш, ён належыць таму, хто яго прынёс...»

Набыў чалавек сабе новы дом — прыгожы, з вялікім садом. А побач у старэнькім доміку жыў зайздрослівы сусед, які пастаянна спрабаваў сапсаваць яму настрой: то смецце пад плот выкіне, то курэй на агарод выпусціць...

Аднойчы прачнуўся чалавек у добрым настроі, выйшаў на ганак, а там — вядро з памыямі. Ён, не раздумваючы, выліў іх. Вядро ж вычысціў да бляску, назбіраў у яго самых вялікіх і спелых яблыкаў і пайшоў да суседа.

Той, пачуўшы грукат, зларадна падумаў: «Нарэшце я яго давеў!» Адчыняе дзверы ў надзеі на скандал... А чалавек з усмешкай працягнуў яму вядро з яблыкамі і сказаў: «Хто чым багаты, той тым і дзеліцца!»

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.
nadzieja@vziazda.by

■ Гэта па-нашаму!

Зайчык на пальчык

Навошта яго браць з сабой у дарогу маладым матулям?

Маша расказвае пра сваю першую калекцыю абрадава-абярэжных лялек, што стварыла пры дапамозе мамы.

Са Слуцкага цэнтра традыцыйнай культуры я вярнулася не з пустымі рукамі. А з зайчыкам на пальчыку, якога навучыла мяне рабіць Таццяна ГЕРМАНОВІЧ, кіраўнік калектыву аматарскай мастацкай творчасці «Беларуская лялька». У той жа вечар я даслала сваёй сястры ў Амерыку падрабязную відэаінструкцыю па вырабе гэтай абярэжнай цацкі. Праз некалькі гадзін атрымала ад яе ў адказ здымак з Мацвейкавым зайчыкам. Кажа, сын у захапленні.

У захапленні пакідалі заняткі Таццяны Міхайлаўны і дзяўчаты. Кожная таксама панесла дадому па зробленым уласнаручна зайчыку.

— Зараз у крамах вельмі шмат розных цацак. Большасць з іх хутка ламаецца. Бацькі, як правіла, тут жа набываюць новыя забаўкі. Не дзіўна, што дзеці іх не цэняць. А вось калі сваімі рукамі зробіць — іншая справа. Бывае, занясуць дадому ляльку, а назаўтра прыбігаюць і кажуць: «Таццяна Міхайлаўна, тут я нешта пацягнула, і нітачка развязлася, трэба наладзіць».

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ Цуд у дзеянні

Многія з тых, хто трапляе сюды на каласы, падыходзяць на ногі, а некаторым пасля 18 гадоў нават здымаюць інваліднасць. Такі вынік, які можа здацца неверагодным тым, хто хоць штосьці чуў пра дыягназ ДЦП, з'яўляецца галоўнай мэтай спецыялістаў, якія працуюць у Рэспубліканскім цэнтры рэабілітацыі дзяцей-інвалідаў.

ДЗЕЦІ «ГУБЛЯЮЦЬ» ДЫЯГНАЗ пасля рэабілітацыі ў «горадзе рамеснікаў»

Людміла КАНДРАШОВА ведае ўсіх сваіх дзяцей і заўзята падтрымлівае іх. Побач — 11-гадовыя прыгажуні Ліза ФІНЬКО і Ангеліна ДОРШАВА, якія трапілі ў рэабілітацыйны цэнтр ужо пяты раз. Яны кажуць, што іх любімая працэдура — басейн.

Нядаўна калектыву рэабілітацыйнага цэнтру стаў адным з пяці лаўрэатаў прэміі Прэзідэнта Беларусі «За духоўнае адраджэнне» за актыўную дзейнасць у гуманітарнай сферы.

— Гэтая ўзнагарода — прызнанне на дзяржаўным узроўні сумеснай працы нашага цэнтру і ўсёй сістэмы Міністэрства працы і сацыяльнай абароны ў падыходзе да рэабілітацыі дзяцей. У нас сцэртаты стэрэатыпы ўспрымання дзяцей з асаблівасцямі развіцця. Мы маем цудоўную базу медыцынскай рэабілітацыі, рэалізуем сучасныя падыходы да сацыялізацыі дзіцяці-інваліда, паспяхова працуюць прафарадзачныя метадыкі. Нашы выхаванцы займаюцца ў гуртках, ствараюць вырабы ў самых розных тэхніках. Многія пасля часта знаходзяць сваё месца ў жыцці як рамеснікі, — расказала Людміла КАНДРАШОВА, дырэктар ДУ «Рэспубліканскі цэнтр рэабілітацыі дзяцей-інвалідаў».

Тут праводзіцца комплексная медыцынская рэабілітацыя: механатэрапія, кватэрапія, электрастэмуляцыя, масаж, трэнажоры, што дае ўражваючыя вынікі. Мы на свае вочы бачылі, як дзеці ідуць, усміхаюцца і абавязкова вітаюцца з усімі дарослымі, якіх сустракаюць у сценах цэнтру.

(Заканчэнне на 2-й стар. «СГ».)